Anul al 34-lea 17 Ianuarie 1937. CENZURAT No. 3.

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni şi muncitori, întemeiată la Orăştie în anul 1902

Director: Pr. IOAN MOŢA | Apare în fiecare JOI | Abonamentul: pe 1 an 120 Lei; pe 6 luni 60 Lei; pe 3 luni 30 Lei | Un exemplar 2 Lei | Scrisorile şi banii se trimit la: Bucureşti, I Calea Victoriei, 63

Şapte legionari în Spania

Pe mine mă uimeşte curajul, admir această podoabă rară noi şi tocmai de aceia mă uimeşte.

In zadar am repetat până la saturare, iniţiatorului în-drăznet până la nebunie, nebunia sublimă a lui Moţa, Clime, ...eot Dumitrescu, Alecu Cantacuzino, Vasile Marin, Niculae ...tu şi Bănică, în zadar le-am repetat pericolul răsboiului trăit ...tens de mine, pericolul, — în special, al odiosului răsboi în ...pania.

In zadar, Căpitanul însuşi, nepuţând într'o organizare e-...ică să oprească eroismul, le limitează avântul vijelios şi ...ntastic la o lună pentru că evenimentele, la mii de kilo-...etri, îi ţin să slujească o cauză prin gestul lor, fără ca acest ...st, acolo, să fi fost înţeles în toată măreţia lui.

Li se propun gradul. Ei zic: „NU! simpli soldaţi întâi când vom învăţa, în câte-va zile, o să fim buni pentru a ...manda!!".

Refuză solda de 5 pesetas pe zi în folosul Crucii Roşii ...aniole şi când la început, dintr'o regretabilă neglijenţă nu ...nt trataţi cum meritau, îndură cu răbdarea cea mai mare ...virea momentană în mândria lor, pentru ca imediat să stâr-...ească admiraţia şefilor lor cari au spus: „aţi învăţat într'o ceeace ai noştri învaţă în patru luni!",— şi, în fine, aceştia ...pii cu neastâmpărul jertfei şi al onoarei, ne scriu prin pa-...a lui Moţa, că nici vorbă de reîntoarcere până nu vor intra vâltoarea cea mare!..

Au intrat de la 18 Decemvrie, îmi scrie Moţa, şi încă, vâltoarei, o năprasnică ofensivă!.. Acuma sunt veseli, ne-...ni iubiţi, sunt în elementul lor eroic şi noi aci plini de ...ândrie, noi Legionarii, Căpitanul, rudele, ne stăpânim în-...ijorarea, ni-se opreşte răsuflarea, lacrămile ne clocotesc în ...ăilej, şi orbiţi, la rândul nostru, de pilda cu care ne înfă-...ţişează fraţii noştri viteji, cu dispreţ strigăm: „Ei! D-le Mihalache, ce mai zici şi ce mai scrii în „Ne-Dreptatea" D-tale, ...e zurbagiii şi eroii noştri de carnaval, şi de reclama şi pa-...da lor??!".

Nu trebue şi nici nu ne gândim să ştirbim prin văicăreli ...eplasate fapta eroilor noştri. Sublimului şi durerii, convin, ...alşte şi ţinută. Cine este mândru cu adevărat cum suntem noi ...are o durere sinceră cum o avem noi de îngrijorare, nu o ...rigă ca mahalagioaicele ce plâng la înmormântare.

Dar dacă nu trebuie să ştirbim avântul legionar, nu este ...ci nevoie să exagerăm şi pe cât putem nici să pierdem pe ...i mai buni dintre copiii noştri. De aceea Căpitanul trimite ...olo pe cineva, deoarece operaţiile împiedică ştirile şi cores-...ndenţa, — să-i vadă, să le ducă bani şi să pregătească în-...arcerea lor acasă.

Lozinca patriotică, naţionalistă şi creştină, este să pri-...im hotărârile destinului cu capul sus. Dumnezeu, bunul Dumnezeu la care ne închinăm, ne va ocroti pe toţi pentru că-i ...ujim Crucea. Dumnezeu, bunul Dumnezeu, ne-a trimis în cale ...Arhanghelul Mihail, patronul nostru; pretutindeni unde am ...st, ne-a urmărit. L'am văzut la Hamburg, l'am văzut pe o ...să alături de hotelul nostru la Lisabona, l'am văzut în toate ...sericile, şi Moţa ne scrie că la Toledo, subt ochii Arhan-...ghelului de pe poarta monumentală, au făcut ultimele mişcări ...ilitare şi ultimele învăţăminte tactice, înainte de a intra în luptă.

Avem şi noi comuniştii noştri, Dumnezeu este mare şi ...ept, Arhanghelul nostru stă de veghe, credinţa noastră este ...ea mare, jertfa celor şapte este totală, fără precupeţire, fără ...clamă, în luptă, în infernul cel mai înfricoşător, cauza este ...eaptă şi îmi pun toată încrederea în poruncile lui.

Am avut în marele răsboi cine să se închine pentru mine. fiecare zi scumpa mea soţie se ducea la Biserică să se ...chine şi să se roage, şi am avut mormane de cadavre în ...ul meu, legiuni de răniţi şi am rămas, datorită acestor rugi, ...ci nu se poate explica altfel, am rămas şi azi în picioare ...ntru ca să proslăvesc împreună cu toţi camarazii miei şi ...eretul ce mă înconjoară întinerindu-mă şi pe mine, să pro-...lvesc, zic, cu capul sus întoarcerea celor şapte, ce, de po-...nă vor rămâne în istoria eroismului Neamului Românesc.

General CANTACUZINO-GRĂNICERUL

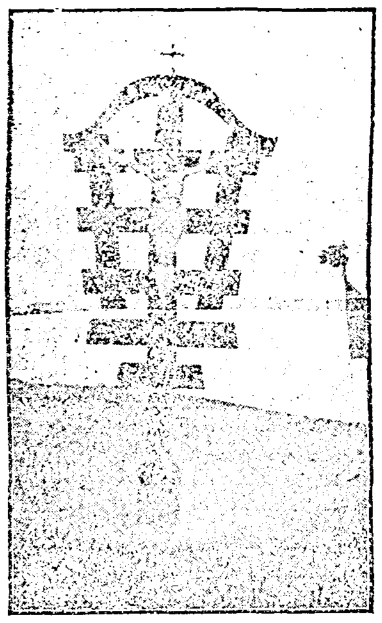
Bucureşti, 10 Ianuarie 1937.

Cine doreşte să scrie echipei legionare din Spania, să ...mită scrisorile pe următoarea adresă:

SENOR I. MOŢA
O para cualquier legionaros romanos
6-a Bandera. Tercio voluntario
Talavera dela Reina
ESPANA

...e scrisoare se va pune un timbru de 10 lei şi unul de aviaţie de 1 leu.

MODEL DE TROIŢĂ LEGIONARĂ

după care s'au făcut 4 troiţe în jud. Turda, în comunele: Urca, Tritenii de jos, Tritenii de sus şi Coc.

Grijile celor cu grije de viitor

Cu prilejul unei serbări şcolare şi religioase la Bucureşti, cel mai înalt între capii noştri bisericeşti din ţară, — Patriarhul —, vorbind la acea serbare, a spus printre altele, şi adevărurile acestea:

Noi Românii să băgăm de seamă, să luăm dela neamurile streine ce ne înconjoară, aceea ce e bun la ele, dar să nu luăm tot ce vedem la ele din ce nu este la noi. Şi fiindcă noi mai mult ca dela oricine, luăm ce vedem că se face în Franţa, — înaltul ierarh spune, că iaca în Franţa s'a ajuns acolo, că *şcoala nu mai stă alăturea de Biserică, nu mai merg mână în mână*, şi de atunci ţara şi neamul francez merg spre un internaţionalism foarte primejdios!

Şi arată unde a ajuns prin asta Franţa: acolo unde e, având cârma ei în mâna unui străin de neamul şi de adevăratul bine al Francezilor.

Chiar cele ce se petrec în Franţa, ar trebui să ne deschidă ochii, ca să luăm *măsurile de apărare de cu vreme!*

Pentru a nu ajunge şi noi aci, trebue să susţinem *Şcoala şi Biserica naţională!*, să nu lăsăm să străbată şi să se încuibeze şi printre noi felul de gândire al celor fără Patrie şi fără Dumnezeu!"

Cuvinte adevărate. Şi ne bucurăm că le aud fiii tot mai de nădejde ai neamului: cei din grupările (partidele) de dreapta, cari ar da iarăşi înapoi ... şcoalei celei în duh curat, creştinesc, şi Bisericii, care mergând mână în mână cu şcoala, pot face viaţa pe pământ o bucurie, nu un iad cum e azi acolo unde a fost tăgăduit Dumnezeu şi prigoniţi închinătorii Lui.

Legionarul şi Politicianul

Legionarul şi politicianul, — omul partidelor —, stau faţă în faţă. Omul partidelor desfiinţează România. Inaintea lui s'a aşezat cu pieptul său legionarul.

Când omul partidelor, politicianul, ţăran sau orăşean, a intrat în partid, prima întrebare care şi-a pus-o, a fost: „Ce voiu câştiga de aici? Ce beneficii voiu trage?" *De aceia câştigă politicianii iar ţara se dărâmă.*

Legionarul când a intrat în Legiune, a zis: „Pentru mine nu vreau nimic", *şi s'a întrebat:* „Ce pot da, ce jertfă pot face eu pentru ţara mea".

Legionarul spune: O mie de ani au pătimit strămoşii şi au murit cu gândul la această ţară. O mie de ani am aşteptat-o, am visat-o. Astăzi când Dumnezeu ne-a dat o întreagă, în loc ca să cădem în genunchi în faţa ei şi să ne închinăm ca la o icoană, noi s'o furăm, s'o jefuim?

In faţa ţării legionarul se prezintă nu cu „drepturi cetăţeneşti", *ci cu* sfinte datorii.

Ţinta politicianului este de a-şi construi o avere; *al nostru este de a ne făuri* o Patrie înfloritâ şi puternică. *Pentru ea vom munci şi vom construi. Pentru ea vom face din fiecare Român* un erou, gata de luptă, gata de jertfă, gata de moarte.

Din „Cărticica şefului de cuib".

Bătaie de cap au în 1937 partidele politice

In anul de faţă, partidul liberal care ocârmueşte azi ţara, trebue să plece dela cârmă, căci i-se împlineşte sorocul pe cât a fost ales.

De aceea celelalte partide toate au dureri mari de cap, că doară, cine va urma după el? „Şefii" (capii) dau mereu cu bobii, cetesc în stele, umblă la vrăjitorese, şi mai ales ascultă la uşă pe la Palat (uneori pe la uşi foarte din dos), doară află şi li se dă să înţeleagă că tu, ba tu, vii la rând!

Mai neliniştiţi ca toţi se arată Naţional-ţărăniştii lui Mihalache-Lupu-M a d g e a r u. Ei strigă (prin foile lor): liberalii nu mai au decât puţine zile (cari se vor preface în luni) şi trebue să plece! Negreşit că vor pleca, dacă li se împlineşte vremea!... Şi spun naţional-ţărănişti, „alţii nu se poate să le urmeze, decât noi!"

— „Frontul Românesc al dlui dr. Vaida, încrezut pe alipirea ce i-s'a arătat pe unde a ţinut adunări politice, cerând mai multă dreptate pentru neamul românesc în ţara lui, — spune că al său e viitorul, mai ales că d. Vaida e bine şi cu puternice cercuri dela Palat.

— „Partidul Naţional-Creştin" al dlor Goga-Cuza, spune că dintre partidele de opoziţie (din împotrivire), nici unul nu e aşa de îndreptăţit ca şi el a fi chemat la cârmă, căci adunarea măreaţă ce o ţinu în toamnă în Bucureşti, arată lumii şi ţării, ce rădăcini adânci şi peste toată ţara, răspândite are! E drept, zic aceştia, că şi naţional-ţărăniştii au adunat odată la Bucureşti, un număr foarte mare de sprijinitori, dar aceia au fost aduşi cu trenuri gratis, plătite de partid, şi partidul a primit banii dela jidovimea pe care o ia în braţe dr. Lupu şi Madgearu! Noi am adus mai mulţi ca ei, şi ai noştri au venit pe c h e l t u i a l a lor, nu de pomană! Aci a fost adevărată alipire. Noi însemnăm de fapt mai mult decât aceia!

— Numai partidul „Totul pentru Ţară" nu cere „puterea" şi nu se tulbură de acest gând. Acest partid e ca apa lină, care adeseori e mai adâncă decât cea care aleargă în valuri, izbindu-se de pietre şi de ţărmi...

Alegerile cari vor urma cam în vara viitoare, cel mult la toamnă, vor arăta cine are dreptate. Alegerile pot răsturna foarte mult socotelile, cele făcute înainte!

Tu Române cu gând curat, ascultă, priveşte, chibzuieşte şi respinge dela tine pe toţi cari vin la cot cu mutrele cele cu perciuni pe la urechi, — ba şi dacă perciunii stau mai în spate, ascunşi... Şi îmbrăţişează partidele de dreapta cele mai curate de jidani şi cu nume mai nepătat şi dătător de mai bune nădejdi!

Petrecere şi învăţătură

Povestea muncii

După ce Adam şi Eva au călcat porunca Domnului, au fost goniţi din rai.

In lume însă nu creşteau pe acea vreme, nici de unele; Dumnezeu împodobise deocamdată numai raiul, iar dincolo de gardul raiului nu mai era nici verdeaţă şi nici vietăţi. Pustiu şi arşită era toată lumea.

Când să scoată Arhanghelul pe poartă pe cei doi osândiţi, s'a îngrozit de ce a văzut afară. Induioşat până la milă, el se întoarce atunci cu grabă înapoi, şi zmulge dintr'un răzor un răsad de pom.

— Ţine-l Adame, să-l răsădeşti şi să-l îngrijeşti, că la mare pierzare te duci...

Tot atunci, prin poarta crăpată a raiului s'a strecurat pe nebăgate de seamă un cârd întreg de dobitoace, şi se luaţă şi ele în neştire după cei doi izgoniţi...

Arhanghelul dă să le strige înapoi. Da Dumnezeu de sus, dacă văzu întârzierea dela poartă, a crezut că poate e vreo împotrivire din partea urgisiţilor, s'a măniat şi a bătut odată în duşumeaua cerului, mai-mai s'o nărue.

— Dă'n ei fără milă, a strigat Dumnezeu, că's păcătoşi!

Arhanghelul în pripa lui i-a mai sfârcuit odată cu sabia lui de foc, şi apoi a tras iute porţile.

Adam şi cu Eva au plecat în lume cu cârdul ăla de jivine ce rămăseseră afară, şi au mers ei aşa mult, trişti şi părăsiţi, de-au nimerit unde i-au dus picioarele... Şi-acolo unde au poposit, şi-au făcut bordei, iar în faţa lui au răsădit rădăcina dată de Arhanghel. Minunea-i tot dela Dumnezeu... A doua zi din rădăcina aceia crescu un pom frumos încărcat tot cu bunătăţi.

Roadele acelea aveau toate gusturile, astfel că le ţinea şi de foame şi de sete. Mâncau şi oamenii şi dobitoacele lor. Dac-au văzut ei asta, le-a mai venit inima la loc...

O fi trecut poate mulţi ani la mijloc, cât ar fi trăit ei aşa trândavi şi cu mâna întinsă la uşă după roade...

De la o vreme pomul acela binecuvântat a prins a slăbi din rod. Tânjea şi se ofilea văzând cu ochii. I se usca crengile şi se scorbora la trunchiu, până ce într'o bună zi s'a uscat cu totul.

Vezi că Adam şi Eva nu-l mai îngrijise, cum le dăduse sfat Arhanghelul. Ei, ştii vorba... Aveau mură 'n gură şi nu se gândeau că toate se termină dela un timp, dacă nu mai dă omul şi din mâini. Şi aşa au rămas de să moară de foame. Rabdă ei de mâncare o zi, două. A treia zi însă: rău de tot! Ce-i de făcut? Ca să-şi mai ţină sufletul, au început bieţii oameni să mulgă pe unele din animalele lor, altora să le taie puii...

Saţ mare însă n'aveau aşa numai cu de dulce. Işi aduceau aminte, plângând, de rădăcina lor cu mană. S'au apucat atunci s'o sape şi au găsit-o mâncată de viermi; iar pământul era secătuit. Acum le părea rău că n'au căutat-o din vreme şi n'au primenit locul, dar era târziu.

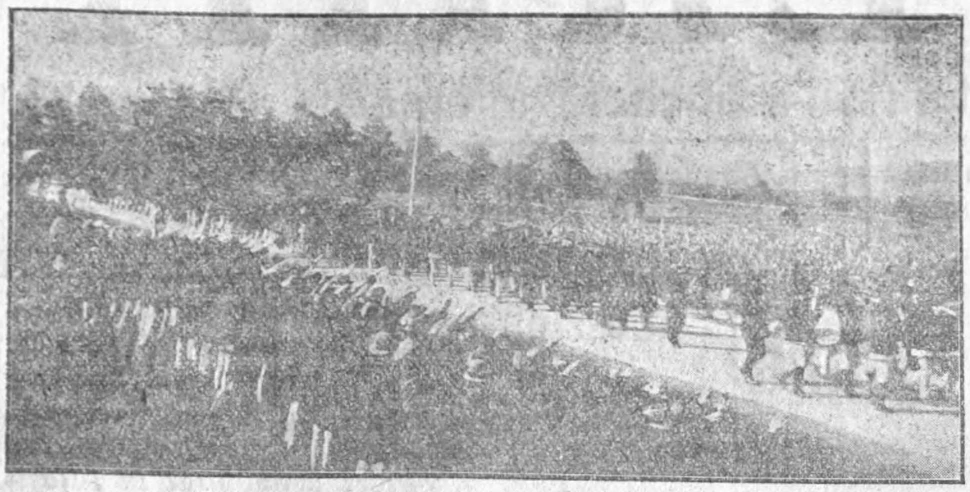
Dar cu părere de rău nu trece foamea. S-apucă ei acum să învieze rădăcina. Caută pământul cel mai gras, sapă şi frământă împrejur, aduc apă şi aşează răsadul. Dar colţ nu mai da... şi ei plângeau şi se văitau fără să-i audă nimeni. Mută pe urmă în alt loc cuibul, altă muncă şi alt timp prăpădit... Dar rădăcina nu mai încolţea. Bocet şi strădanie degeaba. Munceau oamenii acum toată ziua şi de atâta trudă şi arşiţă le curgeau bobii de sudoare de pe frunte, de'nnourau pământul uscat...

De la o vreme ce să le vadă ochii? Altă minune! Tot mila lui Dumnezeu pe semne: stropii de sudoare se prefăceau în grăunţe, grăunţele încolţeau, şi-a crescut în urmă din sudoarea lor fire verzi, cari au legat un rod nou! Tot câmpul acela muncit s'a acoperit cu grâu, cu secară şi tot felul de fân.

De-atunci Adam şi Evă s'au apucat de muncă, căci se hrăneau acum din SUDOAREA FEŢEI LOR.

Ehei... dacă ascultau ei pe Arhanghel, nu şi-ar fi pierdut răsadul cu mană, şi urmaşii lor ar fi trăit mai uşor!...

ION ADAM

Cu prilejul vizitei făcută de Dl General Cantacuzino-Grănicerul în tabăra dela DRIDIF-Făgăraş, legionarii defilează în mare ordine.

DE TOATE

ANUL-NOU — PE GLOB

Nu toate popoarele de pe globul pământului, îşi numără anii la fel cu noi creştinii. E drept că, în viaţa de stat, în atingerea dintre o ţară şi alta, au primit toate ţările a scrie anul după noi, popoarele creştine, fiindcă nici o altă lege nu e răspândită aşa peste tot pământul ca legea noastră creştină, care are mulţi şi însemnaţi credincioşi şi în Europa şi în Asia şi în America şi în Africa şi în Australia. Dar încolo multe popoare, la ele acasă, ca oarecum în familie, îşi numără şi scriu anii altfel. Anume:

In China, anul 1936 s'a scris: 4571; în Japonia 2594; în Egipt 1961; în Abisinia 1944; în Ţările Mohamedane (turceşti) 1354; în Persia 1314; — iar Evreii scriu 5696.

*

CINE-I MAI TARE — LA FRIG

Făcut-a D-zeu deosebire mare între fiinţele sale şi în ce priveşte puterea lor de a suferi frigul. De pildă: iepurele de casă şi curcanul sufăr frigul de 35 grade, fără să îngheţe în el şi să moară, dar de-i mai mare, pier; raţa suferă 90 grade; gâsca 100, — iar câinele 160 grade. Iar cum 160 de grade nu avem noi nici-odată, câinele nu moare de frig nici-odată. De vezi un câine îngheţat, acela a avut altă boală, care l-a slăbit de a pierit.

SĂPUNUL ŞI — MOARTEA

Nici n'ai crede ce duşmănie este între săpun şi între moarte. Dar cel-ce vrea, poate înţelege această duşmănie şi luptă dintre săpun şi moarte, din cifrele (numerele) următoare:

In Anglia, în 1880 se vindeau şi se întrebuinţau 90.000 de tone de săpun, şi moartea secera 22 la mie de vieţi omeneşti (adecă din toată mia de oameni, mureau 22 într'un an). — In 1907 poporul englez a folosit 360.000 de tone de săpun, iar numărul morţilor a scăzut la 15 la mie. In 1935 s'au folosit 500.000 de tone de săpun, şi moartea a scăzut la 12 la mie!

Ce înseamnă asta? Că acolo unde se foloseşte mult săpun, curăţenia oamenilor pe mâini, pe faţă, pe tot trupul, e mult mai mare şi prin asta sănătatea e mai deplină şi boalele n'au putere asupra trupului ţinut curat, cum au asupra celui murdar. Mai pune că, unde s'a întrebuinţat mult săpun, acolo şi rufele purtate de om au fost mai des şi mai bine spălate, şi hainele de pat şi toate, — prin toate luându-se boalelor puterea de a ataca şi a îmbolnăvi pe om.

Istoria de mai sus despre scăderea morţii în Anglia, pe măsură ce s'a vândut în ţară mai mult săpun, — aşa o dovedeşte. Ea ne arată că acolo an de an s'au împuţinat îmbolnăvirile venite din murdăria de pe trup sau de pe rufe sau din hainele din pat, — încât moartea mai duce cu ea numai pe cei, cari pentru boale din lăuntru sau pentru bătrâneţe, cad în chip firesc în mâna ei.

Aşa că, bine socotind, folosind mult săpun la casă, acela ştie ca un doctor care te fereşte de boale şi-ţi lungeşte viaţa, — iar moartea o ţine la depărtare de casa ta.

HAZ

SLUGA DEŞTEAPTĂ

— Ioane, când o veni cineva şi o întreba de mine, să spui că am plecat la ţară.

— Bine, boerule.

Peste puţin timp, un domn întreabă de stăpână-său.

— Nu e acasă, a plecat azi la ţară.

— A plecat cu cocoana?

— Nu, a plecat numai cu mine.

*

E MAI REA

— Am auzit că soţia d-tale a fost bolnavă. Cum îi mai merge?

— Ii merge mai bine, că ofti, iar e tare rea.

*

BUN DE GURĂ

Un birjar, după ce calcă pe un biet trecător, dă bice cailor şi se face nevăzut. Dar un poliţist a însemnat numărul trăsurii, şi a doua zi birjarul a fost adus la poliţie.

— Mă nemernicule, după ce ai călcat pe bietul om, de ce ai fugit?

— Am vrut să... dau de ştire Societăţii de Asigurare, dar nu i-am ştiut adresa...

*

SETEA

Medicul: Dacă vrei să fii sănătos, să te laşi de băutură.

Beţivul: Eu m'aş lăsa de băutură, dar afurisita de sete nu mă lasă...

*

LA BUCURIE

— Dragă Mitică, cum am auzit că ţi-a murit soacră-ta, am venit fuga la tine...

— Ştiu că la bucurie vin toţi prietenii, dar să te fi văzut când mi-s'ar fi întâmplat vre-o nenorocire, — mai veneai aşa curând?

Cel mai plin de dar şi de duh naţional poet al zilelor noastre

— VASILE MILITARU —

Popoarele şi vremurile îşi au totdeauna cântăreţii lor poeţi, cari le tălcuesc mai fără greş decât ori-cine, cu vedere limpede în viitor ca nişte proroci, simţămintele şi vrerile, cari vor şi vreau şi se vor împlini! — Noi Românii după 1848, când tineretul Voevodatelor libere alergând la şcolile înalte din Paris, veneau acasă prea îndrăgiţi de limba franceză şi vorbeau între ei, chiar în familiile lor, prea mult franţuzeşte, — avurăm pe GEORGE SION, care tălcui dorul poporului român, prin poezia sa, ca un strigăt de deşteptare: „Mult e dulce şi frumoasă limba ce-o vorbim... Românaşul o iubeşte, VORBIŢI, SCRIEŢI ROMÂNEŞTE!... Şi răsunetul străbătu şi se lăţări şiruri de ani înainte, până se simţi limba românească aşezată în scaunul său de cinste. — La 1859 când dorinţa mare a poporului român din Principate era să se unească, VASILE ALEXANDRI cântă de cutremură şi apropie inimile prin „Hora unirii": „Hai să dăm mână cu mână, cei cu inima română!..." — La 1878, când Dorobanţii îşi încordară braţele pentru a smulge neatârnarea Ţării, acelaş Alexandri le cântă însufleţindu-i şi pe ei pe câmpiile de luptă şi pe cei de acasă, pentru lupta lor: Hora dela Griviţa! — La 1913, când mândria românească se ridică să-şi lărgească hotarele, ŞTEFAN IOSIF le cânta şi ne cântă tuturora: La Arme!, cei de-un sânge şi de-o lege!..." — Iar dincoace de munţi, unde puternica ramură a arborelui românesc se dorea liberată şi cuprinsă în grădina tulpinei celei mari şi plină de sănătate, OCTAVIAN GOGA cânta „Oltului" să-şi mute vadul „în altă ţară", în care valurile lui să nu mai fie tulburate de lacrimi de sânge...

Şi tot ce au cântat şi au

(Urmare în pag. 3)

Ştiri din lume

Războiul din Spania — e icoană a... făţărniciei politice!

Cele două tabere se atacă cu braţe tot mai încordate. Armatele naţionaliste înaintează cu multă băgare de seamă, dar pline de încredere în puterea lor, în sufletul lor, — cele roşii, se apără cu desnădejdea răufăcătorului descoperit de stăpânul asupra căruia s'a aruncat să-l jefuiască şi se vede prins, strâmtorat. Pentru tabăra „roşie“ (ca limba diavolului) mişeii dela conducerea Rusiei nenorocite de azi, trimit ajutoare pe ascuns, şi oameni şi arme. Trec prin Marea Neagră, pe la Constantinopol vapoare muscăleşti numeroase, cu de toate. Se spune că „voluntarii“ roşii ar fi azi în Spania peste 100.000, iar voluntarii naţionalişti, veniţi din ţările creştine cele înţelegătoare a datorinţelor lor, ar fi abia vre-o 30.000. Totuşi cele 30.000 de voluntari naţionalişti, ajutând armatele regulate naţionale spaniole, ţin piept cu bravură hoardelor roşii şi tot strâng cercul de împresurare în jurul lor, până-i vor înfrânge.

Dar ceeace e foarte urât în istoria acestei lupte între lumină şi întunerec, între oamenii lui Dumnezeu şi ai diavolului, — este ţinuta conducătorilor statelor zise „creştine“, ţinută oglindită în cele ce dau spre ştire lumii prin gazetele lor, prin aceste trâmbiţe vestitoare ale lor. Iaca ce vedem: Indată ce sosesc în Spania câte-o ceată de voluntari naţionalişti, — din Irlanda, din Germania, din Italia sau de aiurea, — îndată gazetele slujnice ale acestor stăpâniri, cari de fapt şi ele nu-s decât slujnice nemernice ale jidovimii de pe glob, — vestesc: Germania iar a trimis atâtea şi atâtea „ajutoare“ naţionaliştilor spanioli sau „rebelilor“... Dar nu le auzi spunând că, în acelaşi timp decâtcori mai multe ajutoare le-au venit comuniştilor din Rusia, din Franţa, din Anglia şi din alte ţări îngenunchiate de banul jidovesc! Se ştie îndată că... un vas sau submarin naţionalist, după felul său de neam italian, a lovit un vapor „spaniol“ (înţelege comunist), dar nu spune că acel vapor nu era „spaniol“, ci era cu cornul evreesc în frunte!

— Guvernul englez şi francez sunt foarte grijulii de a se pune capăt încăierărilor din Spania şi tot vin cu propuneri şi „formule“ pentru a opri războirea mai departe, cerând mereu GERMANIEI să stee de vorbă oprind mergerea de voluntari naţionalişti în Spania, — dar nu cer în acelaşi timp RUSIEI să înceteze cu trimiterea... Par'că ar vrea să spună: Germania, hai să stăm niţel de vorbă, doar opăcim luptele, — pentru ca, dacă Germania va veni la sfat nemai purtând grijă stărilor din Spania, — în acest timp Rusia să verse — hoarde roşii cât mai multe pe câmpiile de luptă, — şi aşa naţionaliştii să fie păcăliţi, ba fripţi. Doar că Germanii nu-s aşa de uşor crezători şi sunt văzători. Chiar zilele acestea au răspuns la astfel de mijlociri, că: Daţi pilda voi din cealaltă tabără despre dorinţa voastră de acest fel, şi noi vom urma-o!

Şi ca să vezi cât de mare e făţăria aceasta politică, ni-o arată faptul, că pe când Anglia şi Franţa stăruia ca naţionaliştii să nu mai ajute pe cei din Spania, America cea purtată de nas de multa jidovime de acolo, a început adunare de „voluntari“ pentru frontul roşu din Spania. — Evreimea mişcă toate ţările peste cari e stăpână, să ajute pe comuniştii spanioli, ca să nu fie răpuşi de naţionalişti.

— In acest timp însă, fronturile Generalului Franco dau dovadă de tărie, înaintează pas cu pas, încet dar sigur, şi el însuşi crede şi spune la toată lumea, că nu stă nici de vorbă cu cei cari cearcă să-l înduplece a face „pace“ cu comuniştii, pentru a nu-i pune cu totul sub picioarele sale! Nu vrea nici să audă de asta, până nu-i va zdrobi de tot, — la care să-l ajute D-zeu!

Cutremur de pământ

Mare cutremur de pământ a fost de curând în San-Salvador. Un vulcan ce era în adormire a izbucnit de-odată, deschizându-şi mare gura de foc. A cutremurat grozav pământul sub oraşul San-Vicent şi jur. Sute de case s'au prăbuşit şi crăpături mari s'au deschis în pământ, înghiţind oameni şi animale. S'au scos în ziua dintâi peste 100 de morţi de sub ruinele caselor şi peste 200 de răniţi.

POŞTA REDACŢIEI

IOAN OANCEA — Brăila. Ziarul Dv. vine înapoi cu menţiunea „NECUNOSCUT“. V'am trimis din nou un astfel de număr spre a vă convinge.

DIN PILDELE ALTORA

Cum se apără un neam, care ştie ce vrea!

— A cărui şi femeile sunt bărbate! —

Polonia a fost una din ţările cele mai supte, mai cumplit supte, de lipitorile evreeşti. Căci trei mari duşmani ai ei, Rusia, Austria şi Germania, cari o rupseseră în trei, aruncaseră prin sute de ani, valuri-valuri de păduchi evreeşti, nu de cei simpli, ci de cei „exantematici“, ca doară-doară sting neamul mândrului polon...

Acum că-s liberi, Polonii se săpunesc pe trup, se spală cu ape tari cari să nimicească ticăloasele gadini. Iar un leac mai bun, n'au găsit ca „boicotul“ împotriva a tot ce e jidovesc, adecă a se feri de negoţie, de meseria, de banca, de casa jidanului ca de lucruri necurate.

FEMEILE POLONEZE au dat o deosebit de înaltă pildă de patriotism. Ele nu numai că s'au strâns în Societăţi (însoţiri) creştine-naţionale şi şi-au dat cuvântul, şi AU FĂCUT LEGĂMÂNT CU JURĂMÂNT, a nu mai cumpăra nimic dela jidani, — prin ce vor întări negoţul Polonilor naţionali, —

— dar au mers mai departe şi ca în Germania: femeile poloneze au înfiinţat GĂRZI DE PAZĂ, cari să supravegheze prăvăliile jidoveşti, restaurantele, bodegile, atelierele, magazinele evreeşti, ca în acelea nici femee, dar nici bărbat polon să nu mai intre, — că de încearcă, va simţi usturimea palmei sau a plesnei de cravaşă (de biciu) al gardistei femei!

Un ochiu treaz cercetează urmările luptei de acest fel din Germania şi din Polonia, şi află că Polonia a făcut mai mult ca Germania.

In Germania, de când a ajuns Hitler la putere au plecat, de silă, ca de voie bună, 70.000 de evrei (dintre cari se spune că 15.000 s'au întors iarăşi înapoi).

Din Polonia însă au plecat în 3 ani (cam de când e şi Hitler domnul ţării sale), 540 de mii de jidani! Şi spun cei ce cunosc bine lucrurile, — că îi goneşte afară din Polonia, mai mult ca ori ce biciu, SĂRĂCIA! Sărăcia care vine pe urma boicotului (înconjurării lor şi a feririi de ei) a Polonilor! In Varşovia, oraşul vespar jidovesc de pe vremuri, vezi azi străzi întregi în cari sutele de prăvălii evreeşti stau cu gurile căscate, că nu intră 2—3 oameni pe zi în ele!. Incât, fără vre-o silnire din partea Polonilor, ei sunt siliţi să închidă — să-şi iee lumea în cap...

Când şi la noi lumea se va trezi la atâta ştire de sine, să ştiţi că „n'aduc anii ce aduce ceasul“, — aşa se vor schimba şi la noi lucrurile în bine — pentru noi! Cu slăbiciunea de azi însă nu!

Nu e nevoie să-i baţi, să le spargi geamurile; e deajuns să nu mai cumperi nimic dela ei, şi pleacă dela sine.

---

prorocit aceşti poeţi, prin cari grăia însuşi sufletul cel neînşelător al poporului nostru, tot s'a înfăptuit, trup s'a făcut! Dorurile i-s'au împlinit, lanţurile i-au căzut, rănile i s'au închis.

Astăzi neamul românesc, cuprins între lărgitele sale hotare, are însă o altă durere pe care n'o mai poate suferi: pe trupul lui, prin răspândirea pe el a unor insecte aducătoare de stricăciune, cum sunt cele cari aduc pe corpul omenesc tifosul exantematic!... De nu te cureţi de ele la timp, de nu-ţi speli trupul la vreme, te nimiceşte... — Aşa-i acum trupul neamului nostru românesc primejduit în sănătatea sa, de răspândirea peste el a neamului evreesc, — tifosul nostru exantematic! E o primejdie pe care numai ochii n'o văd şi [illegible] n'o înţeleg. Această primejdie care o vestă [illegible] neamului românesc, ca să umple teafăr de ea. Şi pentru a-i [illegible] că se încearcă şi să se [illegible] până să fie şi în privinţa [illegible] sănătos şi liber, — trimisu-i-a D-zeu neamului nostru marişi poetul vremii, cântăreţul insuflat de Duhul sfânt şi cu glas de proroc chemător: Este poetul VASILE MILITARU, care de mulţi ani prin minunate „fabule“, se sileşte să facă pe Români să-şi înţeleagă pacostea şi datoria! Vorbesc mai viu şi mai cu sfat, ca oamenii, ca bunicii, ca vecinele, animalele dlui Vasile Militaru în fabulele sale, dar vezi bine că turma pe care o sfâşie lupii, că puţin ştiutorul pe care-l înşală vulpea cu vorbă mieroasă, — suntem tot noi, prea îndelung răbdători şi crezători tuturor veneticilor, Românii! Şi după fiecare „fabulă“, care nu-i fabulă ci adevărată evanghelie naţională!, te simţi zbiciuit în simţămintele tale, de neprieteni celor umiliţi, cari se lasă jumuliţi de toţi răii lumii, — şi-ţi ridici pumnul, spre lovire şi apărare!

Vasile Militaru e omul lui Dumnezeu trimis între noi, să ne desmorţească prin versurile sale, cari sunt tot atâtea plezne de foc, este întregirea fericită a şirului de poeţi — profeţi înaintaşi mai sus! Subsemnatul îndrăznesc a spune, că nu a avut neamul românesc, BA NICI NEAMURILE STRĂINE, cari se mândresc cu „fabulişti“ de mare faimă, — n'au avut şi nu au fabulist de statura lui Vasile Militaru al nostru! Că fabuliştii acelora, pun să grăiască un animal cu altul, isteţ, cuminte, sfătos foarte, — dar acelea vorbesc simplu, cu rost, neînflorit. E ca o — „lecţie morală“. Vasile Militaru face acelaşi lucru, dar în formă mai desăvârşită ca toţi: d-sa pune în fabulă POEZIE, poezie de frumuseţe rară, de gingăşie înaltă, încât adeseori abia prinzi înţelesul fabulei din sclipirile luminoase de frumuseţi poetice în care e învăluită! Vasile Militaru nu e simplu fabulist, e POET în deplinul înţeles al cuvântului, care pune sâmburele uneori sec, al fabulei, într'un minunat învelig de poezie, ce te face să guşti „fabula“, ca pe cea mai plăcută cântare, — dar cu înţeles mai simţit, mai pipăit de suflet, decât al unei poezii, joc de cuvinte dulci şi figuri sclipitoare.

*

Cei ce n'au avut norocul a cunoaşte mai deaproape pe cântăreţul plin de har de sus, trimis vremurilor noastre de zbuciumul naţional atât de îngăimit, — asculte numai prezenta cea mai nouă, scrisă pentru Anul Nou 1937.

Pornind dela obiceiul peste tot răspândit în Vechiul Regat (pe la noi prin Ardeal abia începe a trece), că de Anul Nou merg cete de tineri cu o nouă „colindă“ de Anul Nou, adecă, cu o urare de noroc în anul ce vine, şi că aceşti tineri şi flăcăi merg pe la casele creştinilor cu un pluguşor, şi cu mânile pline de boabe de grâu, „semănând“ şi urând (dorind) gazdelor în anul cel nou, semănat bogat şi rod îmbelşugat, — d. Vasile Militaru a scris pentru aceşti colindători cu „Pluguşorul“ de Anul Nou 1937, o urare osebită de toate celelalte, prin care cei ce colindă pe la casele Românilor, să le ureze aşa (vezi-o în „Porunca Vremii“ de Anul Nou):

Sculaţi, fraţi Români, sculaţi,
Lângă noi v'alăturaţi,
Să mânăm de aur plug,
Numai nouă spre belşug...
Lăsaţi somnul, lăsaţi patul,
Ca să 'ncepem toţi aratul,
Că, semănând atâta somn,
S'a făcut JIDANUL „Domn“,
Iar Românul, de năcaz,
N'are 'n vatra-i nici colac
Şi de foame plâng ai săi...
Sculaţi măăăi!..

Sracăla din nou odată
România 'nfometată,
Că ne cotropeşte IUDA
Toată glia, toată truda!..
Azi e 'ntregul MARAMUREŞ
Sub al JIDOVILOR iureş;
Toată mândra BUCOVINĂ
De urgia lor e plină;
Pe-al MOLDOVII dulce plai,
Numai JIDOVII au grai!
BASARABIA, cu jale,
Geme 'n ghiara lui GHIDALE!
Prin oraşe, pe la sate,
Numai feţe PISTRUIATE,
Numai baite de HALDĂI!..
Sculaţi măăăi!..

Toţi Românii să se-adune
De prin sate şi cătune.
Să aram cu plug de pară
Mărăcinii toţi din ţară,
Că pecingînea se 'ntinde:
Ţara toată ne-o cuprinde
Şi-atunci, vai, nici ţara toată
Din pământ n'o să mai poată
Rădăcina să le-o scoată!..
Şi-ale lor vrăjmaşe ţepe
Tălpile o să ne 'nţepe
Şi 'nţepându-ne, vom plânge,
Iar din tălpi ne-o curge sânge,
Robi în veci, pe deal şi văi!..
Sculaţi măăăi!..

Ce însufleţită de Dumnezeu chemare de Anul Nou! Audă Dumnezeu glasul de proroc al poetului trimis nouă de sus, anume pentru aceste zile! Ii urăm şi noi lui: Să trăeşti să-ţi împlineşti, ceeace ni-le doreşti!

Prof. Ion Moţa.

Știri din țară

Iată muncitorimea legionară!

În chipul acesta vedem grupul de muncitori din LUPENI Hunedoara, lângă frumoasa Cruce zidită de ei astă-vară.

Partidul „Totul pentru Țară“ și-a schimbat șefii de județe și de regiuni

După cum e obiceiul organizației legionare, de a schimba șefii în fiecare an, tot așa dela 1 Ianuarie 1937, au fost numiți noui șefi de județe și de regiuni. Cu această ocaziune, Dl Corneliu Codreanu, Căpitanul legionarilor, a adresat următorul ordin din care dăm câteva părți:

Camarazi șefi de județe și de regiuni

A trecut un an mare. In funcțiunile pe care le-ați deținut, v'ați făcut datoria. Astăzi când părăsiți aceste funcțiuni, primiți din partea mea o călduroasă și frățească strângere de mână.

Ca mulțumire pentru felul cum v'ați purtat, întreaga serie General Cantacuzino va forma de azi înainte corpul Inspectorilor Legionari. Ei vor avea calitatea în județele sau regiunile conduse până acum.

Rolul Dv. va fi: 1. Să ajutați pe noul șef; 2. Să inspectați orice în legătură cu activitatea legionară; 3. Să interveniți în regiunile slabe pentru a întări poziția.

După dogma legionară, toate funcțiunile au fost schimbate, cu o singură excepție: Dl General Cantacuzino, pe care îl rugăm, noi tineretul legionar al acestei țări, să ne mai prezideze un an, ca un omagiu (mulțumire adusă de noi) pentru sufletul său viteaz și pentru dragostea pe care ne-a arătat-o.

Nouile cadre puneți-vă toate puterile în joc. Inchinați un an Legiunii. Veți lua cu procese verbale în regulă:

1. Numărul cuiburilor aflătoare în județ și cu numărul de membrii ai fiecărui cuib.
2. Vă veți convinge dacă în adevăr cuiburile pe cari le luați în primire sunt vii.
3. Numărul taberelor și șantierelor efectuate în județ.
4. Datoriile bănești pe care le lasă vechea conducere.
5. După un an veți preda cu acelaș proces verbal.

*

Rog nouile cadre să se bazeze: pe OMUL CORECT, de cuvânt, de onoare, de nădejde; pe OMUL CU CAP, pe acela care judecă.

Să înlăture dela recrutare cu desăvârșire din organizație:

1. Pe omul haimana, fără căpătâi.
2. Pe omul secătură, fără sănătate interioară.
3. Pe omul lăudăros.
4. Pe omul vorbăreț.
5. Pe cel cu scăderi în materie de corectitudine bănească.
6. Pe cel care n'ar putea trăi în armonie deplină, — căci nu uitați cea dintâi lege: cel mai bun șef este acela care știe să păstreze unitate și armonie în județul său.

*

Dragii mei, vă strig la toți: Pășiți cu Dumnezeu înainte!

Corneliu Z. Codreanu.

Schimbările șefilor de județ și regiuni, — pe care nu le mai găsim la alte organizații sau partide —, se fac din următoarele motive:

a) În felul acesta se desființează SPIRITUL POLITICIANIST (felul cum judecă politicianii) care la noi a dus la părerea că un județ e dat în arendă pe viață șefului și că acesta își investește sume pe care apoi și le scoate prin tot felul de afaceri.

b) Se face școala de conducători pentru cât mai multă lume.

c) Se înoesc puterile de luptă ale organizației, care se va face odată cu apariția valului de conducători al fiecărui an.

d) Se realizează cea mai mare muncă, pentru fiecare val; având un timp de activitate mărginit la un an, se va sili să facă maximum de sforțare, ca să facem în fiecare an un pas din ce în ce mai mare spre victoria legionară.

*

Noiii șefi vor fi chemați la școala de cadre la București, pentru a primi instrucțiuni cu privire la organizare.

Primarul dela Cornești ucis de Unguri

O știre urîtă s'a dat lumii. De sărbători primarul Vasile Drăgan fusese într'un sat vecin și spre seară se întorcea acasă. Opt flăcăi unguri din acel sat, știindu-l pe V. Drăgan Român verde și inimos, i-au pus gând rău. L'au pândit când pleca spre casă, l'au urmărit în drum și pe câmp, și l'au omorât în chip mișelesc, trântindu-i corpul lâng'o răchită în margine de drum... E urmarea beției ce se face sufletelor maghiare dela noi de gazetele lor unguerești, cari îi leagănă în nădejdea, că stăpânirea românească pe aceste plaiuri nu e de stat, nu e de veci, ci prea trecătoare... Și de aceea, cei mai „viteji“ dintre ei, se avântă la fapte prin cari își închipue, mai ales după un pahar de „pălincă“ și o șoaptă la ureche că — ei fac să se sfârșească cu o zi mai curând această nesuferită stăpânire valahă...

Cei în drept își vor înțelege datoria față de acest fel de nebuni.

Jocul cu „decorațiile“...

la Iunie anul trecut a apărut în „Monitorul Oficial“ — foaia oficioasă a Țării, lista alor vre-o 900 de „voluntari“ de război, cari intrați de bună voie sub arme, s'au arătat foarte vrednici luptători, fapt pentru care li s'a dat acum marea medalie „Ferdinand I.“ cu spade. Ei bine, cercetându-se lista decoraților, s'au descoperit și 40 de jidani, ca decorați pentru bravura lor din acele zile, — printre cari și numeroși jidani din Ardeal, cari pe atunci tăiau și spânzurau la Români. Și azi sunt „decorați“ pentru „vitejia“ lor. Voluntarii români din Ardeal și Banat, aflând de acest lucru slab, — au dat de știre, că ei vor respinge decorația dacă se dă și acelor blestemați, cari cu mijloace de-ale lor jidovești, s'au știut face și ei vârâți în lista decoraților ca... „bravi Români!“ Jidanii ar trebui luați de urechi pentru obrăznicia lor, dar cei ce i-au strecurat în lista de decorare, — bătuți cu 25 în piețe publice!

Parastas

In ziua a 3-a de Crăciun, legionarii din comuna Sânnicolaul Mic, județul Arad, au ridicat un parastas pentru pomenirea legionarilor morți în prigoana 1933—1934. Incolonați au plecat spre Biserică unde au întâmpinat pe camarazii din comunele vecine Aradul Nou și Micalaca, adunându-se în total 60 de legionari. După eșirea din Biserică, șeful garnizoanei a făcut apelul legionarilor căzuți, intonându-se apoi Imnul Nicadorilor.

Intr'o frumoasă cuvântare, șeful garnizoanei, camaradul TRAIAN HEDEȘ, a lămurit lumea adunată despre rostul acestui parastas, despre rostul plecării celor 7 legionari în Spania și despre răspândirea comunismului de către jidani.

Ședința s'a sfârșit cu „Imnul tineretții legionare“.

Sfințirea troiței din Băbiu-Cluj

Grupul de legionari din comuna BĂBIU, județul Cluj, au ridicat o troiță în curtea Bisericii din sat, a cărei sfințire s'a făcut în ziua de Sft. Ioan.

Această troiță a fost terminată încă din luna Octomvrie a anului trecut, dar până acum n'a putut fi așezată și sfințită din cauza unor oameni rău-voitori din comună, cari din motive politice s'au împotrivit ca legionarii să așeze troița în curtea Bisericii, spunând că vor să ridice și ei câte una din partea organizațiilor din cari fac parte.

Timp de mai bine de 2 luni, legionarii au trebuit să meargă pela cei în drept, pentru a se aproba ca troița să fie așezată în curtea Bisericii, așa cum dorea întreaga populație a satului.

Fiind împuternicit S. Sa Protopopul Oțel din comuna Bucium să facă cercetări, a văzut că la mijloc nu era decât ambiția și ura a 3—4 țărăniști și liberali, așa că a aprobat așezarea crucii și sfințirea ei.

La serbarea de sfințire a luat parte un număr mare de legionari și săteni din Băbiu și din satele vecine. Din partea organizației județene au participat studenții legionari P. Rogoveanu și Munteanu, apoi camaradul înv. Augustin Lungu, șeful plasei.

NOUTĂȚI

Cântece legionare noui. La București a apărut și se poate cere dela Centru (Str. Gutemberg No. 3), noua CĂRTICICĂ DE CANTECE pe NOTE, care — afară de cele mai cântate și mai frumoase marșuri legionare — cuprinde 3 cântece noui: „DOINA NICADORILOR“, „GEME JILAVA“ și „RĂZBUNARE“, închinat Decemvirilor (versuri de Radu Gyr, muzica de Ion Mânzatu). Costul: 20 lei.

*

In organizația Partidului „Totul pentru Țară“ s'a înființat funcțiunea de VICE PREȘEDINTE al Partidului, care s'a încredințat Comandantului legionar al Bunei Vestiri ION I. MOȚA, care se găsește acum pe frontul din Spania.

*

Trei jidani au bătut pe un legionar la Slatina. In ziua de 28 Dec. a anului trecut, trei jidani din Slatina, — frații Eskenasi —, au bătut până la sânge pe legionarul Georgescu. Aceștia l-au pândit la întuneric, și când nu era nimeni pe stradă, au tăbărât pe el, l-au trântit jos și l-au bătut crunt.

Insemnăm în „Libertatea“ și această îndrăzneală criminală a jidovimii, pentru ca să nu se uite până la ziua marilor răfueli.

*

Cu data de 15 Ianuarie ziarul legionar „GLASUL STRĂMOȘESC“ își reia apariția regulată. Numărul 1 din anul 1937, este închinat Dlui Ion I. Moța.

*

Dl General Cantacuzino a avut prilej a se opri pe jumătate de zi, Luni (11 Ian. c.) la Orăștie, cercetând și pe Părintele Moța, aducându-i știri din drumul în Spania și dela fiul d-sale Ioan. In numărul viitor vom aduce știri din cele aflate.

*

Alegere de protopop la Geoagiu. După moartea protopopului Goron, la Geoagiu (județul Hunedoarei) s'a ținut Luni în 28 Dec. 1936, alegere de nou protopop. Alegerea a fost condusă de păr. prot. I. MOȚA dela Orăștie, ca Comisar al Consistoriului din Sibiu. Interesul pentru alegere a fost foarte mare. Cei 48 de membri ai Adunării electorale au luat parte TOȚI până la unul!, — lucru foarte rar. A primit părintele TEODOR GLODEAN din Geoagiu-Joseni, 37 voturi, față de 11 voturi date pentru preotul Tiruța din Uroiu. Este toată nădejdea, că părintele Glodean, preot zelos și luminat, bun naționalist și creștin, profesor la Școala inf. de Agricultură de aci, — va primi și aprobarea Inalt Prea Sfințitului Mitropolit dela Sibiu, care îl cunoaște ca pe un preot de mare speranță, și viața bisericească în protopopiat va lua un frumos avânt.

Ediția III-a din Calendarul nostru

Săptămâna viitoare va fi gata ediția III-a de 8000 exemplare din calendarul nostru. Cei ce mai doresc încă, să scrie CÂT MAI NEÎNTÂRZIAT la Redacția noastră dela București, până nu se termină tipărirea acestei ediții, care e ultima.

*

Prețul calendarului e:

1 Calendar 10 Lei.

Cine comandă 100 bucăți, le primește cu 8 lei bucata, trimise pe cheltuiala noastră.

50—100 bucăți, cu 8 lei 50 bani bucata, trimise tot pe cheltuiala noastră.

20—50 bucăți cu 8 lei 50 bani bucata, dar trebue să se adauge bani de porto, și anume 15 lei pentru pachetul de 20—30 calendare, și 20 lei pentru pachetul de 30—50 calendare.

5—20 bucăți, cu 9 lei bucata le trimitem tot noi, fără a ne lua însă răspunderea dacă se rătăcesc pe poștă. Acei cari vor să fie siguri că nu se pierd la poștă, e bine să adauge încă 10 lei, spre a se trimite RECOMANDAT, când nu se pierde.

1—5 bucăți, cu 10 lei bucata, la cari plătim noi porto poștal simplu, nerecomandat. Cine vrea să fie sigur că nu se pierde pachetul la poștă, să adauge 10 lei spre a le trimite recomandat. — Depozitarii (vânzătorii) noștri, dacă au plătit pe cele primite și mai cer, li se mai trimite încă.

Trimiteți cereri și bani la:

Administrația „LIBERTATEA“ (I. MOȚA)
București I. Calea Victoriei 63.

TIPOGRAFIA ASTRA S. A.—CLUJ CALEA MOȚILOR 59.